Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 4 (460) miercuri 11 ianuarie 1956 * 4 pag. 15 bani.

Cum a devenit „MÎINE" azi...

Este o veche zicală populară care spune: „Nu lăsa pe mîine ceea ce poți face astăzi".

Așa gîndește acum și Silviu B. din clasa a VI-a. Și asta fiindcă a simțit pe propria lui piele adevărul acestei zicale.

Să vedeți. Anul trecut, de îndată ce a început școala, rubrica din catalog a lui Silviu s-a și umplut cu note de 2. Nu trecea zi în care, ori Costea, prietenul lui cel mai bun, ori băieții din grupă să nu-i atragă atenția: „Silviule, mai lasă joaca, hai să-nveți cu mine!" sau „Silviule, ne faci de rușine grupa, ce se-ntîmplă cu tine, nu vrei să mai pui de fel mîna pe carte?". Și Silviu promitea fiecăruia: „Să știi că de mîine încep să învăț!". Cuvîntul „mîine" căpătase însă în mintea lui Silviu un înțeles tare ciudat. Pentru el „mîine" nu însemna nicicum „a doua zi", ci o zi foarte îndepărtată, de care-l despărțeau multe săptămîni. O dată cu trecerea acestor săptămîni, a trecut și primul pătrar. In urmă-i, el a lăsat pentru Silviu o medie de 2.

Costea venea zilnic la Silviu acasă, cu gîndul să-l ajute la învățătură, dar nu reușea să obțină de la el decît promisiuni.

— Să vezi tu, spunea Silviu prietenului său, că mîine încep să învăț. Cînd o să vedeți ce note am să capăt, o să rămîneți toți trăsniți.

Pe la sfîrșitul celui de al doilea pătrar, „mîine" trebui să devină cu adevărat a doua zi. Asaltat din toate părțile de doiuri, Silviu începu să intre în panică. „Ce mă fac, se văicărea el, dacă n-o să pot să-mi îndrept notele? Vai de mine, și dacă rămîn repetent? Nu, nu se poate, trebuie să încep să învăț, nu mai e de glumă".

Nu-l mai vedeai acum pe Silviu afară, la joacă, sau citind cărți de literatură. Cu capul înfundat în manuale, învăța și învăța, într-una. Nu știa ce să-nvețe mai întîi. Erau atîtea lucruri de care n-avea habar. Și apoi, ca să nu mai capete note proaste, trebuia să învețe mai întîi lecțiile la zi și, bineînțeles, capitolele din urmă. Intr-o singură săptămînă de învățat după „metoda" lui, obosise și slăbise atît de tare, încît cu greu mai putea să înțeleagă ceva din cele ce citea. Indeosebi îi era mai greu la matematică.

Ce s-a întîmplat pînă la urmă? E drept că Silviu a reușit să-și îndrepte notele la aproape toate materiile, dar la matematică și fizică n-a luat note de trecere nici la sfîrșitul ultimului pătrar, nici la examene.

Toată vara a trebuit să învețe, ca să poată trece examenele la care a fost amînat. Lucrul ăsta n-o să-l uite Silviu niciodată. Dovadă este însuși faptul că, în anul acesta, Silviu n-a mai aplicat „metoda" veche de învățătură. El a învățat lecție cu lecție. Și mai mult chiar, cu gîndul la examenele de sfîrșit de an, el a început să repete capitole întregi, împreună cu prietenul lui Costea.

Dar să vedeți, Silviu mai are cîțiva colegi, care pot s-o pățească și ei rău de tot în anul acesta. Ei aplică o teorie contrară acelei a lui „mîine". In primele două pătrare ale acestui an, ei au învățat bine, iar acum, pe pătrarul 3 și 4, își fac socoteala că e cazul să se mai „odihnească". Pesemne au uitat că ultimele pătrare sînt hotărîtoare și că apoi vin examenele! Sigur însă că prietenul lor Silviu le va aminti la timp de necazul lui din anul trecut și mai ales de cel din timpul verii trecute.

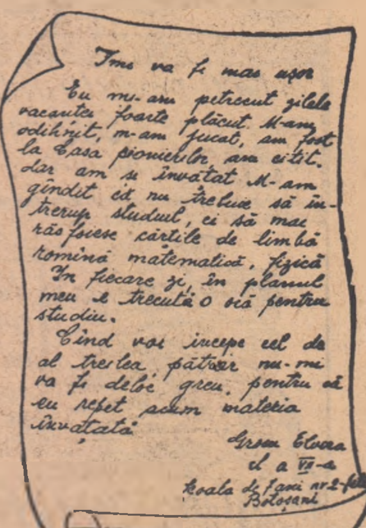
O fată încearcă să cînte la pian

In holul spațios și elegant al uneia dintre vilele în care sînt găzduiți pionierii veniți să-și petreacă vacanța de iarnă la Sinaia, răsună acorduri de pian. Nu-i vorba de muzică în adevăratul înțeles al cuvîntului, ci de clipa în care cineva face cunoștință cu pianul, încîntîndu-se de sunetele melodioase, iscate prin apăsarea clapelor. Fetița care încearcă sfioasă să execute o gamă se numește Marioara. E subțirică și poartă basma. A venit aici de la o școală din Drăgănești. In prima zi, a fost puțintel buimăcită de înălțimile munților, de larma celor 900 de copii. Dar s-a obișnuit repede cu toate. Asta, pentru că a vrut să se obișnuiască. Și cum să nu vrei a te obișnui cu încîntătoarele priveliști muntoase, cu excursiile la Piscul Cîinelui, cu feluritele activități interesante?

Acordurile pianului răsună vioaie, sprintene... Deși încă nu știe cînta la acest instrument, poate că Marioara va deveni cîndva pianistă. Deocamdată, își potrivește îngrijată băsmăluța pe frunte, amintindu-și că trebuie să mai repete poezia satirică pe care o va interpreta la carnavalul de poimîine. După aceea, va merge la club să citească, să joace șah ori șubah. A, să nu uite de costumul pentru carnaval. Incă nu s-a hotărît în ce se va costuma. Oricum, problema cea mai complicată în această direcție e rezolvată: Marioara se va deghiza într-un costum cît mai frumos. Va cere și părerea Teodorei Vasile, cu care s-a împrietenit aici.

Pianul răspunde ascultător degetelor Marioarei. Sunetele sînt rare, adînci. Nu mai e mult pînă la sfîrșitul vacanței. Atunci, Marioara se va înapoia la școală, ducînd cu ea o mulțime de impresii noi și frumoase, purtînd în obraji un strop din frăgezimea zăpezilor, și în ținută, ceva din vînjoșenia brazilor.

Sandu ALEXANDRU

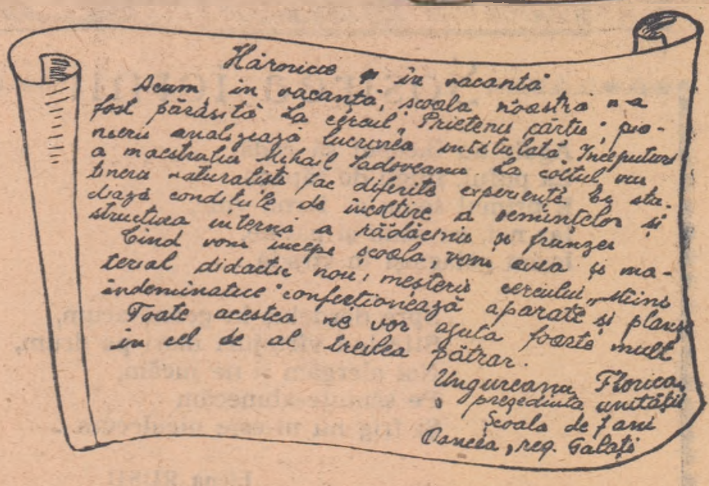

Îmi va fi mai ușor

Eu mi-am petrecut zilele vacanței foarte plăcut. M-am odihnit, m-am jucat, am fost la Casa pionierilor, am citit. Dar am și învățat. M-am gîndit că nu trebuie să întrerup studiul, ci să mai răsfoiesc cărțile de limbă romînă, matematică, fizică.

În fiecare zi, în planul meu e trecută o oră pentru studiu.

Cînd voi începe cel de al treilea pătrar nu-mi va fi deloc greu, pentru că eu repet acum materia învățată.

Groza Elvira
cl. a VII-a
Școala de 7 ani nr. 2 fete
Botoșani

Hărnicie și în vacanță

Acum în vacanță, școala noastră n-a fost părăsită. La cercul „Prietenii cărții" pionierii analizează lucrarea intitulată „Începuturi" a maestrului Mihail Sadoveanu. La colțul verde tinerii naturaliști fac diferite experiențe. Se studiază condițiile de încolțire a semințelor și structura internă a rădăcinii și frunzei.

Cînd vom începe școala, vom avea și material didactic nou; meșterii cercului „Mîini îndemînatice" confecționează aparate și planșe.

Toate acestea ne vor ajuta foarte mult în cel de al treilea pătrar.

Ungureanu Florica,
președinta unității
Școala de 7 ani
Pancea, reg. Galați

CLACĂ VESELĂ

In vacanța asta, pionierii din Mihăilești au petrecut minunat. Ei au vizionat filme la căminul cultural, au organizat jocuri cu bulgări de zăpadă, au citit cărți de povești, dar au și făcut treabă.

Intr-o zi, Negrilă Marin a observat că vecina sa, bătrîna Marița Dumitru, nu mai iese din casă. La început a fost îngrijorat. El ca și ceilalți colegi ai săi o cunoșteau de mult pe bătrînă și o ajutau mereu. „O fi bolnavă" se gîndi el și se duse imediat s-o vadă.

Cînd intră, bătrîna aplecată asupra unei coșarnițe cu știuleți de porumb, curăța de zor. Curăța, dar grămada era mare și mîinile ei bătrîne nu mai aveau putere.

— Trebuie să duc la moară, maică, îi răspunse ea lui Negrilă. Iacă de asta nu mai ies din casă.

Peste cîteva ceasuri, la bătrîna Marița Dumitru era clacă. Negrilă mai anunțase vreo cîțiva băieți și fete și cu toții curățau acum porumb. Asta se știe, unde-s mai mulți și treaba merge mai repede, mai cu spor. Și apoi e mai vesel. Unul spune o snoavă, unul o poveste și sacul de boabe se umple pe nesimțite.

Geta COSTIN

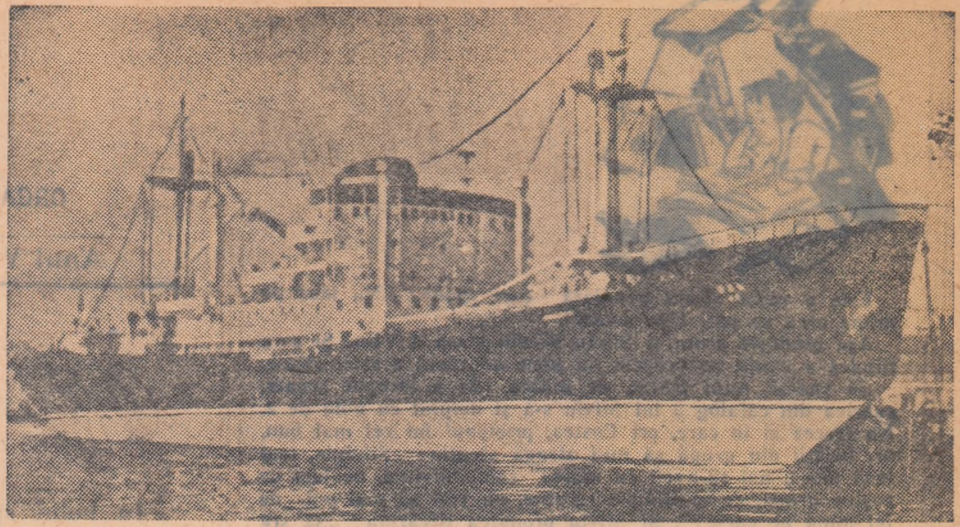
Sosirea iernii

Agale au început să cadă,
Ca puful, fulgii de zăpadă.
E primul semn că iarna vine,
Iar noi, cu sănii și patine,
Ieșim gălăgioși în stradă...

Spre derdeluș în goană-acum,
Stîrnind vîrtejuri mari pe drum,
Noi alergăm și ne jucăm,
Pe săniuțe-alunecăm
Și frig nu ni-este nicidecum...

Elena RUSU
cl. a VI-a
Școala nr. 10 — mixtă — Galați

SPRE ANTARCTIDA

Vasul-amiral „Obi".

Antarctida, continentul tăcerii și al ghețurilor veșnice... Cel mai uriaș „frigorifer" al bătrînei noastre planete. Acolo unde Antarctida e înfățișată pe harta lumii, nu se află decît o pată albă, simbolizînd ghețurile, necunoscutul.... Fiindcă, ce se știe despre pămîntul acesta? Nimic, sau aproape nimic. De-a lungul vremii, voința și dîrzenia multor exploratori s-a frînt de natura aspră, nemiloasă a Antarctidei. In nici o parte a globului nu se află o climă mai cumplită ca în acest continent din jurul polului sud. Iarna, temperatura scade pînă la —60⁰, iar vara (ianuarie-februarie), rareori urcă peste 0⁰. Stratul de gheață care acoperă Antarctida atinge pe-alocuri un kilometru și jumătate grosime! Uragane puternice o bîntuie, mai tot timpul anului. Singurii ei „locuitori" sînt pinguinii, focele și morsele.

Ei bine, locuitorii aceștia fără grai vor avea în scurtă vreme marea surpriză de a vedea instalîndu-se pe continentul lor un orășel! Un orășel în toată puterea cuvîntului, locuit de oameni adevărați. Cine sînt oamenii aceștia? Ascultați-le povestea....

Oamenii de știință din toată lumea au hotărît să organizeze între 1 iulie 1957 și sfîrșitul anului 1958 „Anul geofizic internațional". In cadrul acestui „An", în care se vor face pe tot globul observații amănunțite pentru îmbogățirea meteorologiei și a altor științe, Uniunea Sovietică a hotărît să trimită o expediție în îndepărtata și necunoscuta Antarctidă. In luna noiembrie, „Obi", vasul amiral al acestei expediții, a părăsit patria prin portul Kaliningrad, avînd în față un drum de aproape 20.000 km. Iar astăzi, îndrăzneții expediționari sovietici au ajuns cu bine la țintă. P. Barașev, unul din membrii expediției, comunică zilele trecute de pe bord: „In drumul nostru apar mereu sfărîmături „mici" — numai de cîteva sute de tone — ale munților de gheață, pe care apa le ascunde și locatoarele nu le pot descoperi. Cu toate acestea, „Obi" își continuă drumul". Cum se vede, exploratorii au și vor avea de înfruntat greutăți uriașe. Dar oamenii sovietici, oțeliți și curajoși, înving furia naturii. Fiindcă ei luptă pentru progresul științei, pentru binele omenirii.

Expediția a fost înzestrată cu cele mai moderne mijloace tehnice, pentru a se apăra de clima aspră și a efectua observații științifice cît mai valoroase. Pe vas s-au amenajat laboratoare, s-au instalat aparate pentru cercetarea adîncimilor oceanului, s-au încărcat case prefabricate, stații de radio, combustibil, alimente. Pentru observațiile meteorologice, exploratorii se vor sluji de baloane cu radiosonde, care se vor înălța la 20.000—30.000 m. Un rol însemnat în expediție îl vor juca avioanele și helicopterele încărcate pe bord, al căror comandant este Eroul Uniunii Sovietice I. I. Cerevicinîi. Aparatele sovietice vor trebui să zboare peste piscurile Antarctidei, care uneori ating 6000 m. înălțime.

...La 6 ianuarie exploratorii sovietici au debarcat pe țărmul de gheață al Antarctidei. Să le urăm din toată inima, alături de milioane de oameni: Victorie viteji!or!

★

Pionierii Școlii 661 din Moscova leagă cravatele roșii unor membri ai expediției polare. In dreapta e fotografiat steagul unității de pionieri a școlii, steag care va însoți în Antarctida pe îndrăzneții exploratori.

★

DE PE TOT GLOBUL

In peșterile muntelui Mai-Tsi-șan

In provincia Gansu din nord-vestul Chinei, se află un munte denumit Mai-Tsi-șan, ceea ce înseamnă „Stog de fîn".

Intre anii 386-556, înainte de era noastră, au fost săpate în acest munte de piatră 180 de peșteri. Peșterile acestea adăpostesc creații artistice de o valoare rară. Sînt acolo statui lucrate din piatră calcaroasă, roșie-cenușie, care reprezintă tot felul de zeități budiste. Fiecare din aceste statui cîntărește cîte 2—3 tone. Se mai găsesc acolo mii de statuiete mici din argilă, care s-au păstrat în stare bună. Tot atît de prețioase sînt frescele de pe pereții acestor peșteri. Ele reprezintă scene din viața poporului chinez, ilustrînd în același timp costumele epocii respective și obiceiuri ale oamenilor.

Studierea acestor peșteri a început abia în anul 1941. Dar guvernul gomindanist nu a sprijinit atunci în nici un fel expediția celor cîțiva istorici, așa că ea n-a adus rezultate.

Indată după eliberare, guvernul Chinei populare a creat cercetătorilor condiții pentru ca ei să poată studia trecutul patriei și monumentele de artă, creații ale poporului. Așadar, în anul 1953 savanții chinezi au pornit să studieze comoara artistică a muntelui Mai-Tsi-șan. Pînă acum, ei au cercetat 40 din peșterile acestui munte.

Parcul național din Valea Yosemith

Aproape de coasta apuseană a Americii de Nord, ceva mai jos de paralela de 40 de grade, se află lanțul de munți Sierra Nevada (Munții înzăpeziți). Păduri bătrîne, de mii de ani, acoperă acest masiv muntos. Spre poalele lanțului Sierra Nevada, în Valea Yosemith, se întinde o asemenea pădure de arbori bătrîni și uriași. Locul acesta a fost transformat în parc național. Arborii de Secvoia, pinul de Oregon, cedrii ce se-nalță aici ating înălțimi de peste 200 de metri, iar diametrul lor ajunge pînă la 8 și chiar 10 metri.

Dar poate că vă veți închipui mai ușor cît de uriași sînt acești arbori, dacă vă vom spune că în trunchiul multora dintre ei au fost construite cabane pentru turiștii care vin să cunoască aceste locuri; sau dacă vă vom spune că în trunchiul unora dintre acești uriași au fost construite tuneluri prin care pot trece cu ușurință mașinile.

Insula Elefantului

In urmă cu 1500 de ani, a fost săpat în stîncă, pe insula Gharapuri din golful Bombay-ului, un templu închinat zeului indian Siva. Este unul din monumentele minunate ale artei indiene. Bolțile templului sînt susținute de coloane masive. Pereții, cu incrustațiile lor bogate, vorbesc despre măiestria și dezvoltarea artei indiene din acea epocă.

In templul acesta a fost adăpostită statuia uriașă din piatră a unui elefant. De aceea i s-a mai spus insulei „Elefanta". Multe din sculpturile acestui templu au fost însă distruse de colonialiștii portughezi, în anul 1534, atunci cînd aceștia au debarcat pentru prima oară pe insulă. Ei au folosit atunci statuile de piatră drept ținte pentru exerciții de tragere, iar firidele templului le-au transformat în grajduri.

In ajutorul activului pionieresc

Lucrul cel mai de seamă

„Sîntem buni sportivi. Avem o echipă de fotbal şi ne ocupăm mult şi cu atletismul. La noi, foarte mulţi pionieri fac parte şi din cercul artistic. Nu de mult am dat un spectacol la căminul cultural".

Acestea ni le-au scris pionierii dintr-o unitate, nu cu mult timp în urmă. Vizitînd această unitate, am avut prilejul să ne convingem că într-adevăr pionierii duceau o bogată activitate sportivă şi artistică. Dar am mai descoperit ceva, despre care ei nu ne-au scris. In unitate se aflau mulţi copii, dintre care unii chiar pionieri, care nu învăţau bine. Am mai aflat că mulţi dintre „sportivi" şi „artişti" sînt şi ei în această situaţie.

Mirîndu-se că nu ne vede mulţumiţi, preşedintele unităţii a exclamat nedumerit:

— Dar noi avem o activitate bogată!

— Dar şi multe note de 2, i s-a răspuns.

De bună seamă, lucrul cel mai important în activitatea organizaţiilor de pionieri în şcoală este învăţătura. Zadarnic se va lăuda colectivul de conducere cu activităţile unităţii, dacă pionierii nu vor ajuta profesorii în problemele de învăţătură şi disciplină, dacă învăţătura şi disciplina nu se îmbină cu o activitate interesantă artistică şi sportivă.

Fără îndoială că nu e de loc uşor să faci în aşa fel încît toţi pionierii din detaşament sau unitate să înveţe bine, să se şi distreze sau să facă sport.

Unele colective de conducere ne scriu: „La noi, învăţătura merge bine. Pionierii mai buni meditează pe cei mai slabi. Am făcut cu aceştia şi grupe de învăţătură". Sau: „La noi în şcoală am făcut întreceri la învăţătură şi disciplină".

In felul acesta, cei din colectivul de conducere cred că au rezolvat totul. De cele mai multe ori, ei se înşeală însă. „Pionierii buni", în afară de faptul că nu au atîtea cunoştinţe încît să „mediteze" pe alţii, încep să rămînă ei înşişi în urmă la învăţătură. Pe de altă parte, cei ce organizează întreceri îşi dau curînd seama că acest lucru e nefolositor, că începe alergătura după note mari, că, după ce perioada de întreceri a trecut, totul este ca şi mai înainte, dacă nu mai rău.

> **„O sarcină din cele mai importante a organizaţiei de pionieri este de a ajuta şcolii în lupta pentru însuşirea temeinică de către pionieri a cunoştinţelor, să educe la şcolari interesul de a cerceta şi a cunoaşte diferite domenii de activitate, bogăţiile şi frumuseţile patriei".**
>
> **Din Regulamentul Organizaţiei de Pionieri din R.P.R.**

Ce e de făcut atunci?

Aşa cum reiese din Regulamentul Organizaţiei de Pionieri, colectivele de conducere trebuie să facă în aşa fel încît să crească dragostea pionierilor şi şcolarilor pentru învăţătură. Ori asta nu se poate face chiar aşa, bătînd din palme. Un bun mijloc este acela de a organiza „seri distractive", în care copiii să înţeleagă ce frumoase şi cît de necesare sînt matematica, limba maternă, fizica sau chimia. Dacă aceste adunări sînt bine pregătite, atrăgătoare, desigur că ele vor schimba părerile greşite ale unor pionieri sau şcolari.

Fireşte, sînt unii pe care o asemenea adunare nu-i poate convinge. Insă şi pentru „cojocul" acestora se poate găsi un „ac". Dacă unul care tulbură orele de curs va fi tras la răspundere de grupa sau detaşamentul său, se va convinge în cele din urmă că nimeni nu e de acord cu el, că nimeni n-are nevoie de un indisciplinat. Colectivul îl va obliga astfel să se îndrepte.

Se mai găsesc însă şi alte „ace" de felul ăsta. Gazetele de perete (cunoscuţii „Arici" sau „Ghimpi") pot tăia pofta unora de a mai face năzbîtii spre paguba întregii clase.

Toate aceste lucruri trebuie însă iniţiate de către colectivele de conducere ale unităţilor şi detaşamentelor, de către conducătorii organizaţiei pionereşti dintr-o şcoală, pentru că de la sine, ele nu se vor face niciodată.

In încheiere, am vrea să arătăm că pentru a realiza toate acestea, trebuie să cunoaştem pe fiecare coleg al nostru în parte. Uneori, colectivele de conducere şi chiar pionierii unui detaşament sau ai unei unităţi judecă prea aspru pe unii dintre tovarăşii lor, necunoscîndu-le de fapt situaţia.

Colectivul de conducere al unui detaşament ne scria odată: „Nu mai ştim ce să facem cu Petrache. L-am criticat, i-am făcut caricatura la „Arici", şi el e parcă mai rău ca înainte. Vine în clasă adormit, cu lecţiile nefăcute".

In urmă s-a dovedit că Petrache avea multe greutăţi acasă; locuia cu bunicul său bătrîn şi bolnav, şi mai avea un frăţior pe care trebuia să-l îngrijească. Fireşte că pionierii l-au sprijinit. In fiecare zi, cu rîndul, ei îi dădeau ajutor în treburile gospodăreşti, ca să poată învăţa liniştit, iar Petrache a devenit curînd un bun şcolar.

In numerele viitoare, la rubrica „In ajutorul activului pionieresc", vom vorbi despre multe lucruri care privesc membrii activului pionieresc.

A. WEISS

O întîmplare ciudată

Dragi copii, aţi auzit cumva despre povestea piţigoiului năzdrăvan de la şcoala din Mîndreşti? Iată, noi am aflat despre ea dintr-o scrisoare sosită la redacţie şi o publicăm ca să vă minunaţi şi voi de deşteptăciunea unei păsărele atît de mici.

★

In clasa a VII-a de la şcoala noastră, a intrat un piţigoi. N-a văzut nimeni, nici cînd, nici pe unde a pătruns. Dimineaţa, mătuşa Călina, care venise cu noaptea în cap să facă focul, a găsit uşa, ca de obicei, închisă, geamurile întregi, toate lucrurile la locul lor, aşa cum le lăsase în ajun. Totuşi, piţigoiul intrase pe undeva şi se cocoţase pe o rămurică din „Gazeta de perete". Cum au intrat elevii, el a şi început a ţiui:

„Ţi, ţi!
Dragi tovarăşi, luaţi seama:
Orice vorbă sau mişcare
Le pîndeşte piţigoiul
Şi le strigă-n gura mare!"

Băieţilor nu le prea venea a crede. Rîdeau. Mai văzuseră ei piţigoi! Unii chiar şi-au amintit că iarna trecută au pus seminţe pentru ei pe o policioară din curtea şcolii. (Vor trebui şi acum să aibă grijă, căci, iată, a şi venit zăpada!) Unii se gîndiră: „Sărmanul piţigoi! Nu ştie cîţi d-alde dumnealui am prins noi în laţ!... Şi tocmai el o să ne prindă pe noi, mari meşteri la suflat, copiat şi alte năzbîtii?"

Piţigoiul însă a ciripit netulburat:

„Nu mă credeţi voi băieţi,
Dar curînd o să vedeţi
Ce va face-un ghemuleţ".

Copiii n-au mai rîs, căci intrau profesorii la lecţie; zîmbeau însă neîncrezători.

Iată însă că în pauza următoare, piţigoiul strigă zeflemitor unuia dintre băieţi:

„Mie de C.A. îmi place:
Cînd l-ascultă, dînsul tace;
Iar cînd nu-l văd profesorii,
Turuie ca roata morii".

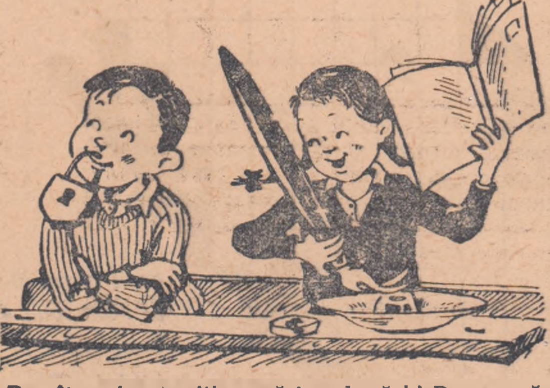
Băieţii se uitară unul la altul, miraţi. Piţigoiul arătă spre altul, continuînd:

„Iar în faţa lui, priviţi-l,
Stă şiretul de Ilie:
Nu vorbeşte niciodată,
Ca să nu ştim cînd nu ştie".

Cei doi se înroşiră şi se uitară pe sub bănci. Alţii din jur nu-şi prea găseau locul; se temeau că le vine rîndul. In adevăr, după cîteva zile, piţigoiul ciripi din nou. Descoperise încă ceva. Intrucît era vorba de o fată (fetele din clasa a VII-a sînt sîrguincioase), nu prea ştia cum s-o-nceapă.

„Ţi, ţi!
De-ar fi condeiul lingură, măi frate,
Şi călimara — plină farfurie,
Atunci, desigur, şi Romica noastră,
Acasă, zilnic temele şi-ar scrie".

Izbucniră toţi în rîs. Romica lăsă capul în jos. De cîte ori n-o sfătuiseră colegele, profesorii!

De cîte ori n-o criticaseră în adunări! Dar parcă nu i-a fost niciodată ruşine ca acum. Hotărît lucru, se va îndrepta!

. . . .

Cînd nu va mai avea prea multe de spus aici, piţigoiul va trece în altă clasă, şi apoi, poate, în altă şcoală — dacă va afla copii ca Romica şi cei doi băieţi.

Natalia PAŞA
Şcoala de 7 ani, Mîndreşti
reg. Suceava

Mi-s dragi...

Satul meu natal e aşezat pe valea rîului Bîsca, o apă mică, ce curge prin marginea comunei. Locuinţele, construite din lemn de brad şi fag, sînt aşezate de-a lungul rîului.

Părinţii noştri se ocupă cu agricultura şi pomicultura.

Locuitorii din sat poartă costume pitoreşti, împodobite cu flori cusute cu multă măiestrie.

E plăcută viaţa-n sat acum. Şcoala, căminul cultural, păduricea, toate mi-s dragi şi aş vrea să trăiesc mereu în satul meu natal.

Elena ROIBU
cl. a VII-a
comuna Chiojdu Mic, raionul Cislău, reg. Ploeşti

Infrumuseţăm satul
Desen de Florin Menzopol — Mizil

Iarna în satul meu

A început să se întunece. Eu mi-am terminat lecţiile. Afară se aud cîteva glasuri de copii gălăgioşi. Sar la geam şi-mi lipesc nasul de sticla rece. Ce frumos e afară! Casele, sub acoperişul alb şi greu, par ca din poveşti. Ici şi colo, se aprind luminiţe. Cîteva femei trec pe rînd la fîntînă, să ia apă proaspătă. Prin curte, oamenii trebăluiesc: sparg lemne, dau mîncare la vite.

Pe pereţii camerei zburdă limbi de foc. Stau la gura sobei şi ascult povestirile bunicii. Incet, încet, moş Ene îmi închide pleoapele. Au început să cadă fulgi mari, argintaţi.

Mîine voi merge la săniuş...

Florica CIOBANU
cl. a VI-a
com. Ringhileşti
reg. Suceava

Viaţa satului s-a schimbat

Satul meu se află pe pămîntul Dobrogei. In trecut, viaţa pe aici era tare grea.

Astăzi, faţa satului şi viaţa noastră, a tuturor, s-a schimbat. Avem în sat gospodărie colectivă şi de stat. In ultimii ani a fost construită o casă de naşteri, un dispensar şi o cooperativă unde găsim tot ce ne trebuie. Biblioteca numără peste 4000 volume; în fiecare casă există lumină electrică.

Noi sîntem prieteni cu copiii tătari. Au şi ei acum şcoala lor, cu învăţămînt în limba maternă.

Pentru toate acestea, pentru viaţa noastră fericită, mulţumim din inimă partidului iubit.

Adriana MOGOŞ
cl. a IV-a
comuna Topraisar, raionul Negru-Vodă, reg. Constanţa

Scrieţi-ne cum e şi pe la voi

E P I G R A M E

UNUI ELEV CARE AMINA LECŢIILE DE AZI PE MIINE.

Ghiţă se gîndeşte
Că e mult mai greu
Lecţii să înveţe,
Zi de zi, mereu.

Şi în consecinţă
Şi-a croit un plan:
Le învaţă-o dată...
La sfîrşit de an.

Nicolae L. POPESCU
cl. a VI-a
Şcoala de 7 ani, Morunglav-Balş,
reg. Craiova

UNUIA CARE LA RĂSPUNSURI ŢINE CARTEA DESCHISĂ IN BANCĂ.

Dă răspunsuri foarte bune
Şi chiar cinci a căpătat,
Dar de luăm mai bine seama
Cinci-ul... cărţii l-am fi dat.

Vasile ANDRUCHOVICI
satul Muşeliţa, comuna Baient,
raionul Rădăuţi, reg. Suceava

Vasile Mănuceanu

O PERECHE DE ŞOŞONI „CALIFORNIA"

Visul cel mai drag al Jeanettei era o pereche de şoşoni „California". Albi ca frişca şi cu bentiţă pufoasă de zibelină. Şi mai cu seamă călduroşi. „In şoşonii ăştia trebuie să te simţi ca-n rai" oftase Marcelline, prietena Jeanettei, cînd priveau amîndouă o vitrină din Montmartre. Şi Jeanette era convinsă de asta. Cum să nu fii convins, cînd eşti nevoit să cutreieri Parisul în espadrile *), toată iarna... Veşnic îţi degeră picioarele şi te usturã al naibii. Trebuie să ţopăi cîte-un ceas, pînă la istovire, ca să le mai dezmorţeşti puţin.

Acum, Jeanette aleargă după treburile ei obişnuite. Sună la intrarea vilelor luxoase. Dacă e primită, încearcă să vîndă cîteva batiste. Batiste cu broderii gingaşe, pe care degetele umflate şi pline de înţepături ale maică-si le migăleşte zi şi noapte. De cele mai multe ori e alungată. Azi însă, Jeanette a avut noroc. A vîndut trei batiste. Fericită, zornăie gologanii în buzunarul hăinuţei. Sînt de ajuns pentru o cutie de mazăre. Fireşte, fără carne, la urma urmei e bună şi-aşa.

Reclamele cu neon au început să se aprindă pe bulevard. In lumina lor, fulgii de zăpadă capătă irizări multicolore, de vis. Un şir nesfîrşit de automobile alunecă pe asfalt. Claxoanele se întretaie strident, sacadat. Jeanette se grăbeşte. E drum, nu glumă, pînă acasă şi dacă ar fi să dea banii pe metro...

...Zzum! Jeanette tresare. Un Chrysler albastru, elegant, a frînat lîngă trotuar, chiar în dreptul ei, şi a claxonat scurt. Portiera cu perdeluţe se deschide. Un domn cu guler de blană, cu pălărie tare şi cu faţă grăsuţă şi blajină, se apleacă în afară.

— Pst, pst, fetiţo... tu, cu tine vorbesc, ia vino!

Jeanette se apropie, uimită.

— Cum te cheamă?

— Jeanette, domnule.

— Şi cîţi ani ai?

— Treisprezece, domnule.

Domnul o cercetează atent. Privirea i se opreşte la espadrilele ei rupte, la gleznele învineţite de frig.

— Ai părinţi?

— Numai mamă, domnule. Tata a murit pe front.

— Deci, orfană de război! Domnul cel blajin îşi freacă mîinile cu o mulţumire ciudată şi se întoarce şoptind nu ştiu ce cuiva nevăzut din maşină.

Jeanette a îngheţat stînd pe loc. Se gîndeşte că ar putea încerca să vîndă o batistă domnului acesta curios. Dar o reţine parcă ceva.

Domnul i se adresează din nou, cu blîndeţe:

— Uite ce, fetiţo, eu vreau să te ajut, fiindcă eşti orfană de război. Fiică de erou. O să-ţi cumpăr ceva călduros să te încalţi. Hai, urcă-te lîngă şofer.

Jeanette şovăie, cuprinsă deodată de spaimă. Auzise ea mai de mult că în America sînt bandiţi care răpesc copiii pentru a cere răscumpărări uriaşe părinţilor. Dar îndată îi vine să zîmbească. Cine să fure o fetiţă zdrenţăroasă ca ea? Maică-sa n-ar avea de unde să dea nici cinci franci răscumpărare...

Se sui lîngă şofer, cufundîndu-se în perna moale a maşinii. Ce minunat e să aluneci aşa, în goană, pe roţi! Genele i se umeziră de fericire copilărească. O să aibă încălţăminte călduroasă. N-o să-i mai înghețe picioarele... Se gîndi nedumerită, dar cu recunoştinţă, la binefăcătorul ei, pe care îl zărea în oglindă. Ii păru deodată cunoscut chipul acesta rotund şi blajin. Dar de unde putea ea să cunoască un astfel de domn? Gîndurile i se risipiră brusc.

Maşina stopă în faţa marelui magazin „Papagalul de aur". Coborîră. Insoţitorul domnului cu blană, un lungan cu o faţă ca de cal, garnisită cu ochelari, se mistui undeva, în mulţime. Jeanette îşi văzu hăinuţele prăpădite în cristalul uşii turnante a magazinului şi fu gata să fugă înapoi, ruşinată. Dar binefăcătorul ei o împinse blînd de umeri. Urcară la raionul de încălţăminte. Trei vînzători se repeziră grozav de politicoşi în întîmpinarea domnului cu blană. Jeanette, ameţită de oglinzile uriaşe, de covoarele moi, de pălăriile elegante şi colorate ale doamnelor, nu mai auzea nimic. Se trezi doar cînd unul dintre vînzători, cu o cutie de carton în braţe, o invită să se aşeze pe scaun.

Jeanette se aşează, cuminte. „Probaţi vă rog..." Din cutia de carton ieşiseră la iveală, albi ca frişca şi cu bentiţa lor pufoasă de zibelină, o pereche de şoşoni „California". Jeanette, covîrşită de fericire, abia îndrăzni să-i atingă. Sfioasă şi stîngace, încălţă unul. Parcă şi-ar fi cufundat piciorul într-o bae călduţă, aşa era de bine. Se gîndi: „A avut dreptate Marcelline, ca-n rai te simţi..."

In clipa aceea, apăru de nu ştiu unde lunganul cu ochelari. Se opri lîngă cel cu blană, vorbindu-i slugarnic:

— S-a făcut. Fotograful va fi aici în cinci minute. Apoi, pocnind din degete, admirativ: Teribilă idee. O să aibă un efect nemaipomenit. Poza pe prima pagină, şi dedesubt, cu litere de-o şchioapă: „Judecătorul Lenoir ajută un orfan de război". Sau nu, mai bine aşa: „Judecătorul Lenoir colindă magazinele Parisului, îmbrăcînd orfanii de război". Straşnic! Intr-adevăr, în propaganda electorală trebuie o imaginaţie bogată, ca a dumneavoastră. Scaunul de deputat vă e asigurat. Alegătorii parizieni sînt foarte impresionabili. Trebuie să ştii să-i înduioşezi...

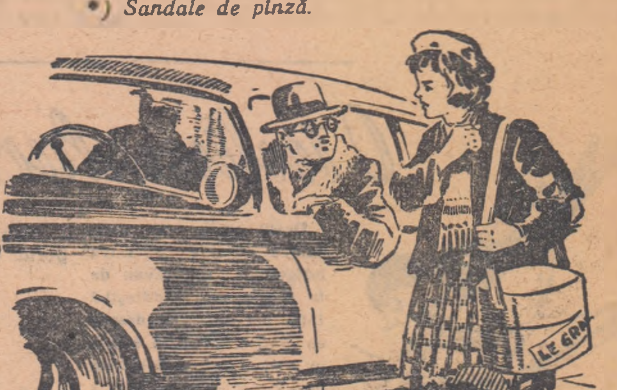
Cînd lunganul pronunţase numele de Lenoir, Jeanette tresărise. Ne mai scăpînd nimic din potopul de vorbe ale lunganului, îşi ridică încet ochii către blajinul ei „binefăcător", care surîdea mereu. Da, acum şt-a de unde-l cunoaşte. Maică-sa îi arătase, mai demult, fotografia lui într-o gazetă. Lenoir, călăul cu faţa blîndă... Lenoir — cîinele... Lenoir — temnicerul... Sălbaticul judecător Lenoir din departamentul VII... El îl condamnase pe mecanicul Michaud la 10 ani de ocnă, pentru că participase la nişte greve. De pe urma lui Michaud rămăseseră trei copii micuţi, care plîngeau toată ziua de foame. Şi pe Simonet îl condamnase, pe viaţă. Şi Simonet era invalid de război, luptase pentru Franţa. Şi pe cîţi alţii. Toţi din cartierul lor scrîşneau din dinţi cînd venea vorba de Lenoir. Şi acum vrea să ajungă deputat. Să facă propagandă cu ajutorul ei...

Fotograful sosise. Işi pregătea magneziul. Lenoir îşi trăsese scaunul aproape de al ei. Vînzătorii roiau împrejur, politicoşi. Jeanette tăcea, muşcîndu-şi într-una buzele palide. Se hotărîse. Mîngîie din ochi şoşonii „California", albi ca frişca şi cu bentiţa lor pufoasă: „Imi pare rău de voi, drăguţilor, nespus de rău..."

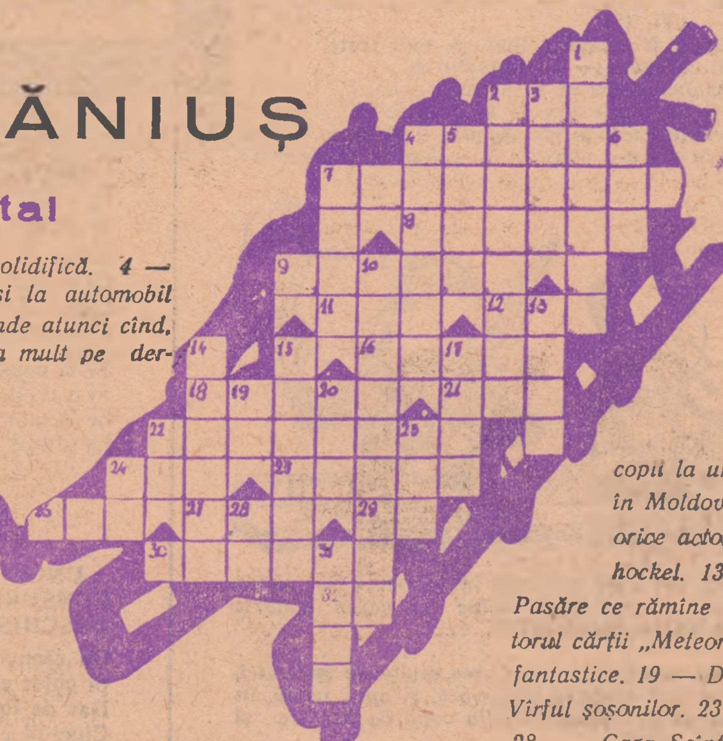
Lenoir surîdea mai departe. „Gata, acum!" spuse fotograful. Jeanette îi urmărea atentă mişcările.

Şi exact în clipa în care magneziul fulgera cu lumina lui orbitoare, o palmă dată cu sete răsună, lăsîndu-şi urma copilărească, mică, pe obrazul blajin al lui Lenoir — temnicerul.

*) *Sandale de pînză.*

LA SĂNIUŞ

Orizontal

2 — La frig se solidifică. 4 — Il găsim la bob... şi la automobil (pl.). 7 — Te cuprinde atunci cînd, deşi e ger, stai prea mult pe derdeluş. 8 — Sport de iarnă. 9 — E construit din zăpadă, iar meşter e viscolul! 11 — Poartă zurgălăi la gît atunci cînd trage la sanie. 12 — C. S. Alexandrescu. 16 — La cei mici, pe vreme de ger, se... dezgheaţă. 18 — Imbolnăvit de... frig. 21 — Şah... amestecat (sau oraş în R. Cehoslovacă). 22 — Autor sovietic, care a scris „Asaltul palatului de iarnă". 24 — Are tălpici, dar are şi o piesă de automobil. 25 — Acoperită de nea. 26 — Cînd vine el, nu-i prea bine la săniuş, în schimb se bucură patinatorii. 27 — Rimă pentru mici, pisici şi pogonici!... 29 — „Şi" la franţuzeşte. 30 — Vînt puternic, cu zăpadă. 32. — Nae... fără cap!

Vertical

1 — Mijloc de locomoţie pus în mişcare de... derdeluş. 2 — Gheţuş. 3 — Sînt la gard, pe drum sau pe pîrtiile schiorilor la proba de „slalom". 4 — Aşa cum e o grupă de copii la un atac... cu bulgări de zăpadă. 5 — Zăpadă, dar numai în Moldova! 6 — Localitate în R. P. Ungară. 7 — De el suferă orice actor la premieră. 10 — Tuşe din scînduri la terenul de hockei. 13 — Sînt nelipsite din echipamentul schiorilor. 14 — Pasăre ce rămîne iarna la noi în ţară (pl.). 15 — Incepător. 17 — Autorul cărţii „Meteoritul de aur" apărută în colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice. 19 — Două cincimi dintr-un avion. 20 — Rîu în Siberia. 22 — Vîrful şoşonilor. 23 — Punct cardinal. 24 — ...Spui atunci cînd ţi-e frig. 28 — „Casa Scînteii". 31 — Căciula omului de zăpadă.

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, „I. V. Stalin", SIAS — 3452 — 52